

מ"ת 11941/12/14 - מדינת ישראל נגד מוסא יתים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 דצמבר 2014

מ"ת 11941-12-14 מדינת ישראל נ' יתים(עציר)

לפני ד"ר עודד מודריק-שופט, סגן נשיא
מדינת ישראל
מבקשת
ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ת"א
עו"ד שלי קוטין ועו"ד מורן לביא
נגד
מוסא יתים (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שקיס סעיז

החלטה

כתב האישום שהוגש נגד המשיב מייחס לו עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ושיבוש הליכי משפט. קיצור המעשה הנטען בכתב האישום הוא שביום 17/11/14, בשעת צהריים, הגיע המשיב אל דירתו של אחד גאורגי לנצ'בה (להלן: "המתלונן"), הממוקמת בקומה השנייה בבית משותף ברחוב המחרוזת 20 ביפו (להלן: "הדירה"). המשיב שהה עם המתלונן בדירה מספר שעות (בתוך פרק הזמן של השהות יצא המשיב ופעם אחת גם המתלונן מן הדירה ושב אליה). ככל הנראה בדירה שתו השניים משקאות אלכוהוליים עד כדי מצב של גילופין. בשלב מסוים בדירה תקף המשיב את המתלונן באמצעות סכין וגרם לו לשברים מרובים בפניו ולחתכים בצוואר ובפנים. לאחר מעשה, במטרה לשבש הליך שיפוטי, העלים המשיב את נעלי הספורט שנעל בעת שהיה בדירה, את מכשיר הפלאפון וכן נמנע משך מספר ימים מלהתייצב בתחנת המשטרה, אף שידע שהוא מבוקש לחקירה.

עם הגשת כתב האישום, ביקשה המאשימה לעצור את המשיב עד תום ההליכים במשפט. באי כוח המשיב טוענים שאין ראיה מספקת לביסוס האישום. גם לא "ראיה לכאורה" המספיקה כדי האפשרות לעצור את המשיב בשלב הדיוני הנוכחי.

איש לא ראה את פעולת הדקירה שגרמה למתלונן לחבלות הקשות הנזכרות לעיל. מערך הראיות כנגד המשיב הוא נסיבתי. זה עיקר המערך הראייתי האמור:

א. ביום ההתרחשות, עובר להתרחשות, נערכו מספר התקשרויות טלפוניות בין המתלונן לבין המשיב, האחרונה שבהן בשעה 14:00 מהטלפון של המתלונן לטלפון של המשיב.

ב. סמוך לאותן שיחות, בשעה שאינה ידועה, הגיע המשיב לדירת המתלונן ושתה אתו יחדיו משקאות
עמוד 1

אלכוהוליים [הודעות המשיב].

ג. הבניין בו מתגורר המתלון מרושת במצלמות אבטחה שמצלמות ברצף (לא על פי חישן תנועה), בין היתר את חדר המדרגות בקומה הראשונה ואת דלת הכניסה של הבניין מבפנים ומבחוץ. **דלת הכניסה לבניין היא הפתח היחיד שממנו ניתן להיכנס ולצאת מן הבניין.** יש פתח לא נעול בגג הבניין, אך לא ניתן לעבור ממנו אל הבניין הסמוך (המחרוזת 18) בשל המרחק (כ-10 מטרים) בין הבניינים [דו"ח פעולה של רס"ל מיכאל שטרומברג מיום 11.12.140].

ד. נבדקו סרטי מצלמות האבטחה מיום ההתרחשות החל מהשעה 14:00. מן הסרטונים עולה שהמתלון יצא מהדירה בשעה 14:03, חזר אליה בשעה 14:15, בשעה 14:59 יצא המתלון והמשיב מן הדירה כשהמתלון בגילופין ומתנדנד; בשעה 15:06 שבו השניים לדירה כשהמשיב תומך במתלון השיכור בדרכם. ברור מצפייה בסרטון שבשעה הזו מצבו הפיזי של המתלון תקין. בשעה 15:55 יצא המשיב את הדירה ירד במדרגות ויצא את הבניין.

ה. בשעה 16:16, כ-21 דקות לאחר שהמשיב יצא את הבניין, שבה אשת המתלון מעבודתה אל הדירה ומצאה את המתלון בדירה, בגפו, כשהוא מחוסר הכרה, חבול, דקור ומדמם.

מן הפרטים הללו, שרובם ככולם מתועדים בסרטוני מצלמות האבטחה, עולה בברור מעשה התקיפה החובלני התרחש בין השעה 15:06 (המתלון נצפה חוזר לדירה בלויית המשיב) לבין השעה 16:16. פרק הזמן הזה מניח שתי אפשרויות בדבר זהות החובל. האפשרות האחת היא שהמשיב ביצע את המעשה (עד השעה 15:55 שהיא שעת צאתו את הבניין) והאפשרות השנייה היא שמאן דהוא אחר ביצע את המעשה לאחר שהמשיב עזב את המקום ולפני שאשת המתלון הגיעה (בין 15:55 לבין 16:16).

האפשרות השנייה היא השערה (היפותזה) שסבירותה כמעט אפסית. שכן בהעדר אפשרות כניסה לבניין שאיננה "נשלטת" על ידי המצלמות (כאמור לא ניתן להגיע אל הדירה מבניין אחר דרך הפתח שבגג), נותרת רק אפשרות שמישהו הגיע לבניין לפני השעה 14:00 (שעת ההתחלה של סרטוני האבטחה), המתין שם במקום כלשהו (בחדר המדרגות, בדירה אחרת או על הגג) משך שעתיים ויותר ולאחר שמיש עזב את הדירה, נכנס אליה אותו אלמוני וביצע את מעשה החבלה.

אין לאפשרות אחרונה זו כל עיגון בחומר הראיות. זו "השערה תלויה באוויר" שמשקלה אפסי.

המערך הראייתי הנסיבתי האמור - שהוא בעיניי חזק מאד - מצטרפות מספר עובדות:

(1) המשיב מסר בחקירתו שעזב את דירת המתלון כיון שקיבל הודעה טלפונית, ממספר חסוי, שיש בביתו "בלגן". בדיקת הטלפון הסלולרי של המשיב מעלה שעובר ליציאתו את הבניין לא התקבלה אצלו כל שיחה טלפונית. מהודעת אשת המשיב עולה כי אותו יום לא התרחש כל אירוע חריג בבית (היינו לא היה "בלגן")

(2) המשיב התייצב לחקירה במשטרה רק לאחר שחלף כשבוע מיום ההתרחשות ולאחר שנודע לו שהמתלון אינו זוכר את פרטי התרחשות המקרה החבלתי ואינו יכול להצביע על זהות המבצע. המשיב ידע כי הוא דרוש לחקירה והימנעותו מלהגיע למשטרה היא בגדר "התנהגות מפלילה"

(3) בדירת המתלון נמצאה עקבת דם של סוליית נעל ספורט. המתלון ואשתו לא נעלו נעלי ספורט ביום ההתרחשות [הודעותיהם וסרטוני מצלמות האבטחה]. המשיב דווקא נעל נעלי ספורט ביום האירוע אך לדבריו זוג הנעליים הללו נגנבו (אין פרטים על נסיבות הגניבה).

(4) בראשונה המתלון לא זכר דבר מן האירוע אך במהלך החקירה, כעשרה ימים לאחר ההתרחשות, גילה את אוזני החוקרים שהמשיב הוא זה שתקף אותו.

בא כוח המשיב אינו חולק על כך שמערכת הראיות הנסיבתיות חזקה למדי. אולם הוא סבור שהאפשרות שמישהו אחר, שאינו המשיב, ביצע את המעשה אינה כל כך רחוקה. שכן דו"ח הפעולה של איש המשטרה האומר שאין אפשרות כניסה לבניין שאינה נצפית במצלמות האבטחה אינה נכונה בעליל. קיימת אפשרות של כניסה מן הגג. שכן הבית שבו מתגורר המתלון הוא מבנה הכולל שתי כניסות; כניסה אחת ל-16 דירות ברחוב המחרוזת 18 וכניסה שנייה ל-16 דירות ברחוב המחרוזת 20. שתי הכניסות מצויות תחת קורת גג אחד על כן אין קושי לעלות אל הגג דרך הכניסה של המחרוזת 18 ולהיכנס אל חדר המדרגות של המחרוזת 20 דרך הפתח שבגג.

אינני רואה לפרוש את יריעת הסבריו של בא כוח המשיב לעניין אי ההתייצבות לחקירה ולעניין העזיבה הבהולה של בית המתלון כיון שמדבר בראיות שמשקלן ייבחן במסגרת ההליך גופו.

לאחר עיון בחומר החקירה הגעתי למסקנה כי מתקיימות ראיות לכאורה די צורכי של השלב הדיוני הנוכחי ודי הצורך לשם גיבוש החלטת מעצר.

הראיות הנסיבתיות בצירוף ההודעות המאוחרות של המתלון ובצירוף ההתנהגות המפלילה והגניבה התמוהה של נעלי הספורט של המשיב (אותן נעל ביום ההתרחשות) יוצרים מערך ראיות בטוח דיו כדי צורכה של ההחלטה דנן.

אפילו אקבל את הטעון (שאמנם נראה לי שיש בו ממש) שניתן להגיע אל דירת המתלון על ידי עלייה אל הגג דרך כניסה אחרת וירדה לחדר המדרגות של הכניסה שבה מתגורר המתלון, דומה שהאפשרות שכך בוצע המעשה אינה אלא השערה דמיונית.

כללו של דבר משמצאתי שיש ראיות לכאורה לשם הוכחת מעשה התקיפה החמור שבוצע במתלון, ניתן לקבוע שהתגבשה עילת מעצר [סעיף 21 (א) (1) (ג) (4) של חוק המעצרים].

ניתנה היום, כ"ט כסלו תשע"ה, 21 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

